

Rijetko plačem

2022-11-13

Sjećam se mame, danas. Uskoro mi je rođendan pa se sjećam nje i nekih fotki iz razdoblja ranog djetinjstva. Svi smo izgleda na fotkama bili sretni. Ona i ja, a na rijetkima vidim - izgleda da je i tata bio sretan. U ovaj nedjeljni dan želim tako vjerovati. Slijedile su različite zgode i nezgode, anegdote i ona neka iskustva koja se na terapijskim radionicama teško, teško izriču. Stoje na vrhu jezika dugo, dugo, a onda poteku rijeke suza na jednoj radionici gdje se prorađivalo jedan moj san. I sve se nekako povežalo u jednoj katarzi nakon koje je cijela grupa šutjela, a mene je bilo sram. Taj neki plač koji me nadjačao, koji je, čini mi se, dugo čekao svoj trenutak, a onda krenuo iz

područja trbuha koji se trzao pa se cijelo tijelo treslo. U mome slučaju plač se ne događa često, a plač zbog nekog mog iskustva još rjeđe. Plačem tu i tamo radi suludog ubijanja domorodaca od strane bijelaca prikazanog u filmovima poput Plesa s vukovima ili Misije. Tada plačem. A kada zbog sebe plačem onda je to znak preobražaja, nešto se novo rađa u meni, bilo je to prije 23 godine. Mislim da sam tada postao terapeut. Lako za edukacije, to je nešto što se slaže u životu, sloj po sloj, neka vrst slaganja alata u radionici, alata koji će mi nekad možda zatrebati. Ali raspasti se od plača bespomoćno, možda je to moment u kojem kreće ponovno skupljanje sebe ni iz čega. Nešto novo nastaje, poput novog rođenja. A njega ne bi bilo da nije one zbunjenosti pri susretu s ovim čudnim svijetom, a njega ne bi bilo da nije ove žene na slici koja čuči u sjeni smokve i pridržava me da ne padnem s grane... koja se prije šest godina jako razboljela, a prije tri godine, napustila me.

Vanja Popović